

ÁDVENTRE KÉSZÜLVE

CSALÁDI ÉLET A SZERETETLÁNG SZELLEMEBEN

Ma este vagy holnap ünnepélyesen meggyújtják minden templomban és minden családban az Ádventi Koszorút, amely azt jelzi:

Készülünk az Ünnepre, várjuk az Üdvözítőt.

De valóban várjuk? Úgy várjuk, hogy az Neki is örömet okozzon?

Példának szoktuk hozni a **Szentcsaládot**.

Sokan erre azt mondják: „Régen volt, mások voltak a körülmények”.

Igen, a körülmények mások voltak, de az emberi lélek aligha változott...

Nézzünk most egy másik példát, hogy senki ne mondhassa: „Régen volt...”

Erzsébet asszony, a Szeretetláng Titkárnöje 1985. 04. 11-én halt meg Budapesten.

Legyen ádventi készülődésünk lelkiségéhez az ő élete a példa.

Hogyan élt, milyen lelkiséggel egy anyagelvű gondolkozású világban egy nem csak vallásos, hanem lelke mélyéről hívő édesanya? Hogyan, milyen lelkiséggel élte napjait, és nem csak az ünnepeket?

Erzsébet asszony nem született gazdagnak, éppen úgy, ahogy a Szűzanya sem. Sőt, nagyon nehéz élete volt. Külső szemlélő azt is mondhatta volna talán, hogy „megverte őt Isten”! – de ez csak a külső szemlélő gondolata lenne!...

Ma inkább úgy lehetne fogalmazni, hogy Isten Szeretete az „élet tüzes kohójában” edzette lelkét sziklaszilárdságúvá, hogy kibírja azt a lelki terhelést, amit a Szeretetláng világban való megjelenítésének feladata hozott magával.

Életsorsa által vált Erzsébet asszony „romokon is Istent dicsérő Követté” az Úr Terve szerint, és a Szűzanya oltalma alatt...

Erzsébet asszony minden napot tudott lelkéből fakadó szeretettel ünneppé varázsolni, mert az Élő Szeretet vezette őt, és tette példaképpé a mi számunkra.

Az alábbi bejegyzés Kindelmann Győző írásából, a SZERETETLÁNG honlapról kiválasztott részlet.

(Forrás: <http://www.szeretetlang.hu/?old=leiras&parent=24>)

Erzsébet asszony családi élete

Erzsébet asszony a Szeretetláng ügyének kibontakoztatása mellett egész életét a családjának szentelte. Érdemes ennek néhány gondolatot szentelnünk, mert élete e tekintetben is példaértékű volt: azon kevesek közé tartozott, akik megtalálták a helyes egyensúlyt az Istennek szentelt élet és a családról való maradéktalan gondoskodás között. Ez különösen is nehéz volt, számára, mert a Szűzanya óhaját teljesíteni akarta, miszerint: „Élj a családban, de egészen elvonult életet, minden erőddel!”

Életútját mindvégig nehézségek kísérték; gyakran került kilátástalan, reménytelen helyzetbe. Tizenkét évesen árvaságra jutott, így évekig a puszta életben maradásáért küzdött. Misszós nővér szeretett volna lenni, de hiába érzett lelkében hivatást az Istennek szentelt életre, a szerzetesrendek, melyekbe felvételét kérte, különböző okok miatt elutasították. Évtizedekkel később az Úr megmagyarázta ennek okát: „Tudom, mindig misszióba vágytál. Tudod, miért nem lehetett ezt előbb megtenni? Meg kellett érlelődöd

a családot körében erre a nagy munkára. Ne felejtsd el, a te legnagyobb missziós munkád most is a családod. Nem lehetett ezt előbb rád bíznom, nem akartam, hogy megállj félúton. A te családod a missziós kiindulás...”

Erzsébet végül 17 évesen feleségül ment egy mesteremberhez. A II. világháborút követően azonban hat kisgyermekével özvegyen maradt, s hogy családját eltarthassa, a kórházi ápolónőségtől a vasgyári segédmunkáig sokféle állást elvállalt. Mivel keresztény meggyőződését nem rejtette véka alá és gyermekeit is e szerint nevelte, a kommunista államhatalom képviselői próbálták ellehetetleníteni az életét. Munkahelyein családi helyzetére való tekintet nélkül felmondtak neki, s elhunyt férje német származása miatt többször fenyegette a kitelepítés veszélye. Az Úr Jézus később ezeket a nehéz éveket a Szeretláng-kinyilatkoztatásra való készüllet iskolájaként említette: „Amikor még a gyárban dolgoztál, hogy nagy és felelősségteljes munkádnak eleget tudj tenni, sok fáradtsággal tanultál. Tudtad és érezted, hogy nagy iparkodásod ellenére nem sok eredményt érsz el, vizsgád nem fog sikerülni (mechanikai ellenőrző tanfolyam). Mint hatgyermekes családanya, ezernyi gondtól és fáradtságtól terhelve dolgoztál, és vergődve tanultál. Ugye, mennyire meg voltál lepve, hogy a legjobb bizonyítványt te kaptad? Akkor nem gondoltál Rám? Már akkor is az Én kezem volt a dolgokban.”

Hogyan tudta Erzsébet asszony mindeközben édesanyjai hivatását teljesíteni? A Naplóban a következő bejegyzést olvashatjuk erről: „Az Úr azt ígérte, hogy Ő fog éjjel ébresztani. Ó, milyen boldogság töltötte el szívemet, amikor éjjel megéreztem ébresztő jelenlétét! Olyan gyorsan eltelt a Vele való virrasztás, és most, miközben így elmerültem a Vele való egyesülésben, oly csodálatos dolog történt. Lelkem legnagyobb alázatosságával írom le ezeket. A csendes, nyári éjben, amint így meghittén, hosszan beszélgettünk, egyszer csak megszakadt a Vele való társalgás, és Ő szinte észrevétlenül elment. De előbb házunk előtt hosszan időzött, és éreznem engedte, hogy elgondolkozva áll házunk előtt. És elkezdte nekem sorolni családunk gyermekkori érdemeit, azokat, melyeket én gyakoroltattam gyermeimmel, mikor ők még kicsik voltak. Érdemül említette a meghitt esti imákat (...), emlékezetembe idézte fiatalasszony koromból azt a fohászt, melyet a családdal együtt az esti ima után még elimádkoztunk: “Édes Jézusom, add, hogy a bűnösök és a pogányok megismerjenek, megtérjenek, és Téged nagyon szeressenek!” Kedves szavakkal emlegette ezt: “Leánykám, tudod, hogy az akkori vágyakozásaidal mennyi lelket kívántál Nekem, amit Én meg is hallgattam, és a lelkek, óhajtásaid által meg is ismertek, sokan megtértek és sok közülük nagyon-nagyon szeret engem.” Majd hivatkozott arra is, hogy a mi családunk az Ő Szent Szívének van följánlva, és még utána sem mozdult, csak állt. Én éreztem áldott, szent jelenlétét, és igen meghatódtam. Annyi megbántással illetjük, és Ő mégis ilyen jóságos. Ő közben így szólt: “Megáldom e házat, mely Szent Szívemnek lett szentelve.” Lélekemelő volt ezt az áldást érezni, melyet házunk előtt hosszan időzve adott családunkra.”

Miután minden nehézség ellenére felnevelte gyermekeit, a megérdemelt pihenés helyett újabb próba elé állította őt az Ég. Legidősebb fia három kisgyermekkel özvegy maradt, s ő elvállalta nevelésüket és gondozásukat. A Lelki naplóban saját maga vall erről:

„Három kisfiú volt: egy, kettő és három évesek, kis csecsemők. Édesanyjuk hirtelen halt meg, a kis árvákat senki nem fogadta el. Én akkor fejeztem be hat gyermekem felnevelését özvegyen. Nagyon elfáradtam, pihenni szerettem volna, de ezt nem tettem meg. Újra előlről kezdtem a nevelést három kisgyermekkel. Kettőt vittem a bölcsődébe, egyet az óvodába. Az Úr Jézus ebben az időben is állandóan betáblázta lelkemet az Ő rendkívüli isteni közléseivel, és így folytatódott az én nehéz életem, a fiam nagy bánatával együtt. A három kis árvát tizenhat éven keresztül neveltem. Ez alatt a tizenhat év alatt a fiam is súlyos beteg lett, nyolc évig le volt százalékolva. Így egyre nehezebb lett az életem. A három eleven fiú, a súlyos beteg apa és az Úr Jézus és a Szűzanya állandó kéréseinek és közléseiknek is teljes szívemből és erőmből eleget tettem, ahogy Ők irányítottak, vállalva minden megaláztatást, gúnyt és megvetést. Minden csúnya jelzőt

megkaptam: hülyét, bolondot, eszelőst. De ebben a nehéz helyzetemben csodálatos kegyelmeket és határtalan nagy segítséget kaptam fizikai munkám végzéséhez.”

Egy alkalommal – nevelt unokái akkor már kiskamaszok voltak – a következő történt vele: „Este 9 órakor a sima padlóról a küszöbön keresztül átestem a másik szobába. A karom hosszában repedt, vagyis törött el. Ez pénteken volt. Azt gondoltam, a család szombati és vasárnapi ételét megfőzöm, azután elmegyek a baleseti kórházba, oda úgyis éjjel-nappal lehet menni. Mire odaértem, tizenegy óra volt. Ott csak begipszelték és elküldtek a Szent János kórházba, mert a törés olyan jellegű volt, amit ők nem tudtak rendbe hozni, nem volt hozzá felszerelésük. Én akkor már, mivel éjfél elmúlt, nem mentem el a jelzett kórházba, mert nagyon fáradt voltam. Másnap reggel hét órára odamentem. A karom akkor már borzalmasan fájt. Tíz óráig ültem, mert senki sem volt hajlandó segíteni rajtam, mondván, hogy a törés tegnap történt, ma ők nem ügyeletesek, abba a kórházba menjek, ahol ma van ügyelet. Nem szégyellem leírni, sírva fakadtam fájdalomamban. Egy idő után egy idős orvos megkérdezte, hogy mi baj van. Elmondtam, hogy családi gondjaim miatt maradt el a bejövetelem. Ő meglepődött, hogy ugyan mi családi gondja lehet egy ilyen idős nőnek?”

A három unoka nevelése mellett mellett továbbra is felelősséget érzett öt másik gyermeke családjá iránt. Lelki Naplójában gyakran olvashatunk arról, hogy hogyan segítette őket: „Munkám közben az egyik kis menyem jött be szíve fájdalmát elpanaszolni, hogy remegve gondol arra, hogy orvoshoz kell mennie, és esetleg újra az lesz a megállapítás, hogy nem lesz gyermeke. Ő szívében vágyva vágyik az anyaságra. Én pedig, hogy elűzzem szívének szomorúságát, csendes, vidám dalokra kezdtem. Ő nehezen vidámul meg, de azért lassan a csendes kis dalocskák derűre hangolták.”

Más helyen pedig: „Vendéget vártunk, és egyik kis menyem, kinek nemrég kisgyermek született, igen gyengélkedő volt. Én átvettem háztartása vezetését.”

A sok munka, a titokban végzett éjszakai virrasztások és a szigorú böjtölés felemésztette erejét és egészségét. Erről a következőt írja: „Le kell írnom azt, ami a családban történt. Egyszerre két kis unokám született. Az egyik augusztus 22-én, Mária Szaplótelén Szíve ünnepén, a másik szeptember 8-án. Így aztán a kevés kis erőmhöz nagyon sok munkám lett. Éreztem, hogy ezt nem bírom. Megkértem az Urat, lenne olyan jó és adna erőt, mert ezt a meglévő kis erőmet nem tudom úgy beosztani, hogy mind a két kis menyemnek segítsék. Másnap, amikor felkeltem, csodálatos frissesség volt bennem. Egész nap dolgoztam, és semmi fáradtságot sem éreztem. Így tartott ez körülbelül két héten át. S ez a rendkívüli erő – úgy éreztem – elsodort az Úrtól, mert már arra is gondoltam, hogy ha ez így tart, hogy ilyen jó erőben maradok, akár még dolgozhatnék is. Szóval a visszanyert testi erőm folytán ilyen gondolatokkal foglalkoztam. Az Úr Jézus eközben így kezdett beszélgetni velem: “Most legalább még jobban megérted, hogy miért vagy így megfosztva a testi erődtől. Látod, amíg gyenge voltál, addig minden erőddel Engem szolgáltál. S most, hogy erődöt felfokoztam, nem úgy szolgálsz Engem, ahogy eddig. Gondolataid szétszórtak, és kevesebb időt fordítasz Rám. Nem is maradsz meg úgy Mellettem, mint eddig. A sok időből és erőből Nekem sokkal kevesebb jut. Tehát már csak néhány nap, s elveszem a kapott erődöt, melyet csakis családod javára adtam.”

Az önfeláldozó munka és a gyermekkorban adott nevelés ellenére Erzsébet asszonynak többször kellett megélnie gyermekei egymással való békétlenségét: „Délelőtt egy lakásügy miatt ismét nézeteltérések voltak a családban. Annyira levert ez engem. Péntek volt, déli tizenkét órától az Ő kérésére engesztelő órákra kellett mennem három óráig. Alig bírtam elindulni, olyan szétszórt voltam, lelkemet annyira feldúlta a megismélt családi nézeteltérés. Az első imaóra gondolataim rendezgetésével telt el. Alig tudtam megnyugodni. Úgy lehangolt szétszórtságom, hogy még szóbeli imára is képtelen voltam. Úgy kívántam elmélyedni Benne, de minden erőlködésem hiábavaló volt... Közben a szomorú Üdvözítő így szólt hozzám: “Leánykám, sajnálak, látom nagy erőfeszítéseted. De nehogy azt hidd, hogy ez hiábavaló. Megáldom családodat nagyon, megszabadítom őket a gonosztól, mert ő dúlja fel a ház békéjét. Csak bízzál Bennem!”

“Ó, Uram, olyan nagy a családi nézeteltérés, hogy itt csak csoda segíthet.” “Úgy gondolod, hogy nem tudok csodát tenni?” “Uram, de én nem vagyok méltó erre.” “Én mégis csodát teszek, és a lehetetlennek látszó családi ügyedet úgy megáldom, hogy elsimuljon minden.” Én közben a Szent Szűzhöz folyamodtam: “Kérjed a Te Szent Fiadat érettünk!” Mire befejeztem a keresztutat, az Üdvözítő négyszer is megígérte: “Kislányom, elsimítok minden nehézséget. A mi Édesanyánk ismét Szeretetlenlángjára hivatkozott, és nem tudok ellenállni Neki. Megkért, hogy akire Ő rábízta szeretetének lángját, attól Én se tagadjak meg semmi kérést sem, csak osszam kegyelmeimet, bárki javára kéri is.” Le nem írhatom, milyen nagy kegyelmet, erőt és bizalmat adott szavaival. Előttem ugyan még nagyon sötét és nyomasztó a családi helyzet, de az Úr szavai úgy megnyugtattak, hogy ez nem vonható kétségbe. Mikor azt mondta, ha kell, csodát is tesz, ez teljesen megsemmisített.”

Az Úr Jézus teljesítette ígését, s a lakáshelyzetből fakadó nézeteltérések hamarosan megoldódtak. A Lelki Naplóban leírtak arról tanúskodnak, hogy az Úr Jézus ezen áldó ígérete a Szeretetlenláng szellemében élő és apostolkodó minden családra vonatkozik, hiszen akire a Szűzanya „rábízta szeretetének lángját”, azoktól az Úr sem tagad meg semmi kérést, és elsimít minden nehézséget!

Ugyanez érvényes az Úr Jézus következő szavaira is, melyeket Erzsébet asszonynak mondott, de minden édesanyának és édesapának szól: „Azért illesztettelek családod körébe, hogy lássák, hogyan kell és hogyan lehet egyszerre a családnak és Istennek élni, szolgálni.”

ÁLDOTT ÁDVENTI KÉSZÜLŐDÉST!

2014-11-29.

Szeretettel: M.G.Mária